

Arrest

nr. 87 716 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. TAI, die loco advocaat Patrick HUGET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk X en X.

De verzoekende partijen verklaren op 11 augustus 2011 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 25 november 2011 dienen zij een asielaanvraag in.

Uit het Vision-systeem blijkt dat aan de verzoekende partijen op 4 augustus 2011 een visum type C werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten in vertegenwoordiging van Spanje, waarmee zij het grondgebied van de Schengenstaten zijn binnengekomen met als hoofdbestemming Spanje.

Op 6 december 2011 werd een overnameverzoek voor de verzoekende partijen en hun twee minderjarige kinderen overgemaakt aan de Italiaanse en Spaanse autoriteiten op basis van artikel 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-Verordening).

Op 10 januari 2012 lieten de Italiaanse autoriteiten weten het verzoek tot overname te weigeren.

Op 1 februari 2012 lieten de Spaanse autoriteiten weten het verzoek tot overname te weigeren.

Op 7 februari 2012 worden de Spaanse autoriteiten erop gewezen dat de visa werden afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten in vertegenwoordiging van Spanje.

Op 7 maart 2012 stemmen de Spaanse autoriteiten in met het verzoek tot overname van de verzoekende partijen.

Op 17 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit zijn de bestreden beslissingen. De motieven van de eerste bestreden beslissing, met betrekking tot de eerste verzoekende partij, luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten K. G. (...) geboren te Tcharentsavan, op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 11.08.2011 in België te zijn toegekomen. Op 25.11.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 09.07.1971 te Tcharentsavan en het Armeense staatsburgerschap te bezitten.

Een consultatie in de Europese Visie-databank toont aan dat aan betrokkene op 04.08.2011 een Visum type C ((...)) werd afgegeven. De Spaanse autoriteiten stemden op 07.03.2012 in met het verzoek tot overname voor betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 02.12.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij op 11.08.2011 Armenië verliet per vliegtuig van een onbekende maatschappij. Via Praag in Tsjechië reisde hij met een tweede vliegtuig van een onbekende maatschappij verder naar Parijs in Frankrijk waar hij op 11.08.2011 zou zijn aangekomen. Vanuit Parijs zou hij per auto naar Brussel gereisd zijn waar hij op 11.08.2011 zou zijn aangekomen en waar hij tot 25.11.2011 bij zijn schoonzus verbleven zou hebben en op 25.11.2011 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Visie-databank voor betrokkene werd op 06.12.2011 een overnameverzoek voor betrokkene overgemaakt aan de Italiaanse en Spaanse autoriteiten op basis van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). De Italiaanse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 20.01.2012 weten dat het verzoek tot overname te weigeren aangezien het des betreffende visum door de Italiaanse ambassade werd uitgegeven In vertegenwoordiging van Spanje. De Spaanse autoriteiten weigerden op 01.02.2012 echter het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten. De Spaanse autoriteiten werden vervolgens op 07.02.2012 er op gewezen dat uit de weigering van het overnameverzoek van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat er wel degelijk visa werden afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten maar dit in vertegenwoordiging van Spanje. De Spaanse autoriteiten willigden vervolgens op 07.03.2012 het overnameverzoek in voor betrokkene op basis van art 9.4 van de Dublin-II-Verordening en informeerden de Belgische autoriteiten dat ze de verantwoordelijkheid op zich nemen om de asielaanvraag van betrokkene te onderzoeken.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje

dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Spanje worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, Er is dan ook geen enkele aanleiding o.m aan te nemen dat de autoriteiten van Spanje de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten Van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de aanwezigheid van familieleden in België of Europa, verklaarde betrokkene dat hij buiten zijn zus, K.S. (...) (o.v. (...)), die in België verblijft, geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 & 24).

Met betrekking tot de aanwezigheid van deze zus in België dient te worden opgemerkt dat uit haar administratief dossier blijkt dat deze op 25.06.2004 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 20.05.2005 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: CGVS) een beslissing tot weigering van hoedanigheid van vluchteling inzake de asielaanvraag van betrokkene verklaarde zus. Betrokkene verklaarde zus diende tegen deze beslissing een beroep in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (verder: VBC) hetwelk op 26.06.2006 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en waarbij de VBC betrokkene de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling weigerde. Uit het administratief dossier van betrokkene zus blijkt verder dat zij net als betrokkene meerderjarig is. Betrokkene zelf is eveneens gehuwd. Betrokkene maakt derhalve geen deel uit van het gezin van zijn zus, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.1 van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde. Dat betrokkene verklaarde zus op 11.12.2009 tengevolge haar regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 en 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur wijzigt niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene dat de hoofdreden is dat zijn zus al in België was (DVZ, vraag 25), Met betrekking tot deze verklaring dat de hoofdreden om specifiek in België asiel te vragen de aanwezigheid van zijn zus in België is, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen echter zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen louter en alleen omdat zijn zus in België verblijft.

Betrokkene stelt met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij diabetes- ,en hartpatiënt is (DVZ, vraag 26). Op 07.02.2012 diende betrokkene per aangetekend schrijven een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, zijn echtgenote T.E. (...) en zijn twee minderjarige kinderen K.A. (...) (...) en K.A. (...) (...). het bevoegde Bureau binnen de DVZ verklaarde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op 28.03.2012 onontvankelijk. De beslissing stelt dat op basis van de geldende regelgeving vervat in art. 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) dat de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, Derhalve , stelt de beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke Integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de

betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, zouden rechtvaardigen verklaarde betrokkene dat hij hiermee geen problemen heeft (DVZ, vraag 27). Betrokkene haalt aldus geen concrete redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, zouden kunnen rechtvaardigen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Bijgevolg moeten bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.

Een terugkeer naar Spanje kan door onze diensten worden georganiseerd. De Spaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Spanje - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze Instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. “

De motieven van de tweede bestreden beslissing, met betrekking tot de tweede verzoekende partij, luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten T.E. (...) geboren te Razdan, op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 11.08.2011 in België te zijn toegekomen. Op 25.11.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op (...) te Razdan hetgeen betrokkene later tijdens haar gehoor op de DVZ van 02.12.2011 corrigeerde naar Hrazdan en het Armeense staatsburgerschap te bezitten.

Een consultatie in de Europese Visie-databank toont aan dat aan betrokkene op 04.08.2011 een Visum type C ((...)) werd afgegeven. Oe Spaanse autoriteiten stemden op 07.03.2012 in met het verzoek tot overname voor betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 02.12.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België en dat zij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde dat zij op 11.08.2011 Armenië verliet per vliegtuig van een onbekende maatschappij. Via Praag in Tsjechië reisde ze met een tweede vliegtuig van een onbekende maatschappij verder naar Parijs in Frankrijk waar zij op 11.08.2011 zou zijn aangekomen. Vanuit Parijs zou ze per auto naar Brussel gereisd zijn waar ze op 11.08.2011 zou zijn aangekomen en waar ze tot 25.11.2011 bij haar schoonzus verbleven zou hebben en op 25.11.2011 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Visie-databank voor betrokkene werd op 06.12.2011 een overnameverzoek voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen A.K. (...) ((...)) en A.K. (...) ((...)) overgemaakt aan de Italiaanse en Spaanse autoriteiten op basis van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). De Italiaanse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 20.01.2012 weten dat het verzoek tot overname te weigeren aangezien het desbetreffende Visum door de Italiaanse ambassade werd uitgegeven in vertegenwoordiging van Spanje. De Spaanse autoriteiten weigerden op 01.02.2011 echter het overname verzoek van de Belgische autoriteiten, De Spaanse autoriteiten werden vervolgens op 07.02.2012 er op gewezen dat uit de weigering van het overnameverzoek van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat er wel degelijk visa werden afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten maar dit in vertegenwoordiging van Spanje. De Spaanse autoriteiten willigden vervolgens op 07.03.2012 het overnameverzoek in voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen op basis van art 9.4 van de

Dublin-II-Verordening en informeerden de Belgische autoriteiten dat ze de verantwoordelijkheid op zich nemen om de asielaanvraag van betrokkene te onderzoeken.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Spanje worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Spanje de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de aanwezigheid van familieleden in België of Europa, verklaarde betrokkene dat zij buiten haar schoonzus die in België verblijft, geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 & 24). Met betrekking tot de aanwezigheid van haar schoonzus in België dient te worden opgemerkt dat op basis van de summier informatie die betrokkene over deze schoonzus geeft, deze niet terug te vinden is in de gegevensbank van de DVZ. Bovendien maakt betrokkene ook op geen enkele wijze aannemelijk dat zij deel zou uitmaken van het gezin van deze in België verblijvende schoonzus zoals omschreven Staat in de definitie van gezinsleden in art. 2.1 van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de aanwezigheid van familieleden in België of Europa, verklaarde betrokkene dat zij buiten haar schoonzus, K.S. (...) (o.v. (...)), die in België verblijft, geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 & 24).

Met betrekking tot de aanwezigheid van deze schoonzus in België dient te worden opgemerkt dat uit haar administratief dossier blijkt dat deze op 25.06.2004 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 20.05.2005 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: CGVS) een beslissing tot weigering van hoedanigheid van vluchteling inzake de asielaanvraag van betrokkene verklaarde schoonzus, Betrokkene verklaarde schoonzus diende tegen deze beslissing een beroep in bij de toenmalige Vast Beroepscommissie voor Vluchtelingen (verder; VBC) hetwelk op 26.06.2006 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en waarbij de VBC betrokkene de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling weigerde. Uit het administratief dossier van betrokkene schoonzus blijkt verder dat zij net als betrokkene meerderjarig is. Betrokkene zelf is eveneens gehuwd, Betrokkene maakt derhalve geen deel uit van het gezin van haar schoonzus, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.1 van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde. Dat betrokkene verklaarde schoonzus op 11.12.2009 tengevolge haar regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 en 12 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur wijzigd niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene dat de enige reden om naar België te komen om hier precies asiel aan te vragen, de aanwezigheid van haar schoonzus is en dat er verder geen andere redenen zijn (DVZ, vraag 25). Met betrekking tot deze verklaringen dat ze enkel en alleen specifiek in België asiel wil aanvragen omdat haar schoonzus hier zou verblijven, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische

asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen louter en alleen omdat haar schoonzus in België zou verblijven. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, zouden rechtvaardigen verklaarde betrokkene dat haar schoonzus hier is en dat ze zich hier veilig voelt en dat ze niet inziet waarom ze naar Italië zou trekken (DVZ, vraag 27). Met betrekking tot deze aangehaalde reden dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, met name dat haar schoonzus in België is en ze zich hier veilig voelt (DVZ, vraag 27) geen verband houdt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje zijn dan ook niet gerechtvaardigd.

Betrokkene stelt met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij geen problemen heeft (DVZ, vraag 26). Op 07.02.2012 diende betrokkene echtgenoot per aangetekend schrijven een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, voor betrokkene en de twee minderjarige kinderen K.A. (...) (...) en K.A. (...) (...). Het bevoegde Bureau binnen de DVZ verklaarde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op 28.03.2012 onontvankelijk. De beslissing stelt dat op basis van de geldende regelgeving vervat in art. 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 {BS 06.02.2012} dat de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar- geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve stelt de beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene echtgenoot lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene echtgenoot gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dat betrokkene of één van haar gezinsleden niet in staat zou zijn om te reizen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 §2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Bijgevolg moeten bovengenoemde en haar twee minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.

Een terugkeer naar Spanje kan door onze diensten worden georganiseerd. De Spaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Spanje - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “art. 3 point 2 du Règlement (CE) n° 343/2003”, van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de billijke procedure. Zij menen eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij tevens de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Violation du principe de bonne administration qu'est le principe de prise en considération de tous les éléments de la cause. Attendu que le 7 avril .2012, Mme T. (...) a introduit une demande de régularisation médicale ; que cette demande a été adressée à l'Office des Etrangers par pli recommandé notamment ;

Qu'une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire matérialisé par un document intitulé « annexe 26 quater » a été pris à son encontre sans que sa demande de régularisation médicale ait été prise en compte ; qu'avant de prendre la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire, il y avait lieu de prendre une décision quant à la demande d'autorisation de séjour médicale introduite par Mme T. (...);

Que M. K. (...) a lui aussi introduit une demande de régularisation" médicale et qu'une réponse, contestée il est vrai, a été prise avant de prendre la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire ;

Que tout donne à penser que le principe de bonne administration qu'est le principe selon lequel il y a lieu de prendre en considération tous les éléments de la cause a été violé puisque l'Office des Etrangers n'a pas pris en considération le fait qu'une demande de régularisation médicale était pendante pour Mme T. (...);

Violation des articles 3 point 2 du Règlement (CE) n°343/2003 et 3 de la CESDH

Attendu que pour rappel, en vertu de l'article 3 point 2 du Règlement (CE) n°343/2003 prévoyant une clause humanitaire, l'Etat belge est tout à fait en droit de décider d'accueillir un candidat réfugié même si un autre pays est considéré comme étant responsable de sa demande en reconnaissance de la qualité de réfugié :

2- Par dérogation au paragraphe 1. chaque Etat membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers. même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères axés dans le présent règlement. Dans ce cas, cet État devient l'Etat membre responsable au sens du présent règlement et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité. Le cas échéant, il en informe l'Etat membre antérieurement responsable, celui qui conduit une procédure de détermination de l'Etat membre responsable ou celui qui a été requis aux fins de prise en charge ou de reprise en charge.

Attendu que même s'il y avait lieu de considérer que l'art. 3 point 2 du Règlement (CE) n°343 ne s'applique pas, cela n'enlève rien aux obligations qui pèsent sur les autorités Belges au titre de l'article 3 de la CESDH ;

Attendu que la Cour Européenne des droits de l'homme a, à plusieurs reprises, -souligné --que l'article 3 CESDH impose aux Etats contractant de ne pas expulser une personne vers un pays lorsqu' il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'elle y courra un risque réel d'être soumise à un traitement contraire à l'article 3 de la CESDH ; qu'à ce titre, la Cour a considéré qu'eu égard au caractère absolu du droit garanti, l'article 3 peut être étendu à des situations où le danger émane de personnes ou de groupes de personnes qui ne relèvent pas de la fonction publique qui ont des conséquences pour la santé de l'intéressé ;

Attendu que la Cour européenne des droits de l'homme a eu l'occasion de se prononcer à maintes reprises sur le rapport entre l'article 3 de la CESDH et le Règlement (CE) n°343/2003; qu'à cette occasion, la Cour a souligné que le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité qui procède au refoulement, étant entendu que ce dernier doit veiller à ne pas exposer la requérante à un traitement contraire à l'article 3 de la CESDH par sa décision d'expulser ;

Attendu que la Cour a établi en outre que l'Etat ayant l'intention de refouler ne peut pas s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile ;

Attendu que, dans la continuité de ce qui précède, la Cour a demandé aux Etats membres d'être attentifs au fait que lorsque des Etats établissent des organisations internationales, ou, mutatis mutandis, des accords internationaux pour coopérer dans certains domaines d'activité, la protection des droits fondamentaux peut s'en trouver affectée, en ce sens selon la Cour, il serait contraire à l'objet et aux buts de la CESDH que les Etats contractants soient ainsi exonérés de toutes responsabilités au regard de la Convention dans le domaine d'activités' concerné.

Attendu que, par conséquent, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, que les Etats parties au Règlement (CE) n°343/2003, doivent être extrêmement attentifs à ne pas exposer les individus à un risque de torture ou de peine ou traitements cruels inhumains ou dégradant ;

Attendu qu'en voulant procéder à l'éloignement des demandeurs en Espagne dans le contexte très particulier des ; institutions d'accueil espagnoles des candidats réfugiés, les autorités belges se mettent en marge des obligations que leur imposent l'article 3 de la CESDH et la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme précité ;

Attendu qu'il est établi que les demandeurs risquent d'être soumis aux traitements prohibés par l'article 3 de la CESDH si ceux-ci sont renvoyés en Espagne en application du Règlement (CE) n°343/2003 dans la mesure où l'Espagne n'est pas en mesure de lui dispenser des soins et d'examiner sa demande d'asile;

Que cette crainte de subir un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CESDH découle de l'examen qui suit ;

Attendu qu'il existe de nombreux témoignages dénonçant les violences policières récurrentes à l'égard des migrants ; qu'en outre, les associations se voient refuser le droit y d'accès aux centres fermés pour étrangers qu'elles réclament depuis longtemps ;

Que le Comité des Nations Unies contre la Torture a dénoncé à maintes reprises les mauvais traitements dont les immigrés, font l'objet en Espagne :

« Il relève que les informations reçues de sources non gouvernementales révèlent la persistance de cas de torture et de mauvais traitements de la part des forces de sécurité de l'État. Il est particulièrement préoccupé des plaintes pour mauvais traitements contre des immigrés, notamment des abus sexuels et des viols, apparemment fondés sur le racisme ou la xénophobie

Qu'Amnesty International a constaté que certains postes de police de Madrid ont reçu des instructions en vue de détenir des personnes étrangères et ont, pour ce faire, reçu des quotas de détention hebdomadaires ou mensuels à remplir ;

Que les contrôles sont effectués essentiellement sur base de l'apparence ethnique; qu'ainsi Amnesty International reprend le témoignage suivant d'un représentant syndical de la police :

“ There are more possibilities to detain someone if you go for someone who, by his physical features looks to you like a foreigner: there is the possibility that he is a delinquent and the possibility that he does not have his documents in order. Since they are counted the same, for you it is the same to take someone for stealing, someone who is illegal, or someone whose documents are being processed”.

Que selon les représentants syndicaux de la police, interviewés par Amnesty International ceux-ci ont reconnu que dans ce contexte, il n'y a pas de réelles distinctions entre une détention d'un étranger et d'une personne ayant commis une infraction pénale ;

Que la législation espagnole en vigueur impose la détention préventive des personnes se trouvant en situation irrégulière dans le pays, pour une période maximale de 60 jours, afin d'assurer la comparution de ces personnes durant la période d'examen de leur dossier ;

Que les conditions de détention des étrangers sont en contradiction avec les exigences internationales en la matière ; que le Haut-Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme relève les manquements suivants :

« Le manque de garanties et le contrôle policier, et non social, implique que fréquemment les problèmes de violation des droits de l'homme qui se produisent dans un plus grand ou plus petit degré dans la majorité des Centres soient nombreux:

Secret et manque de transparence en ce qui concerne ce qu'il se passe dans les centres : les ONGs n'ont pas la possibilité d'entrer et d'interviewer les étrangers détenus, sauf cas rares, en dépit de ce qu'indique l'Art. 6.2 de l'ordre du 22 février 1999 : "L'administration facilitera spécialement la collaboration des institutions et des associations qui se consacrent à l'aide aux étrangers qui devront respecter en tout cas les normes de régime interne du centre".

Arbitraire des autorités du centre: possibilité d'employer la force physique pour rétablir la normalité à l'intérieur du centre, sans obligation de notifier au juge (sauf infraction pénale). Il n'existe pas non plus de tableau des sanctions comme dans les prisons : défaut de détermination de la sanction, et manque de proportionnalité entre les sanctions et les peines.

Les adultes et leurs enfants sont séparés puisque les enfants sont emmenés dans des centres d'accueil de mineurs, les femmes et les hommes aussi.

Manque d'interprètes, d'assistance juridique et de service médical régulier.

Conditions de vie déficientes : entassement et manque d'espace ou d'air, de mauvaises conditions de salubrité, froid ou chaleur (beaucoup des Centres sont d'anciennes prisons ou casernes), manque de couvertures et autres éléments pour des conditions de vie digne.

Régime de visites arbitraire : De fait, les visiteurs ne reçoivent pas un meilleur traitement : comme des "amis", des parents ou époux/se des prisonniers, sont aussi vu comme des "délinquants". Les gardes se réservent le droit d'annuler les visites (un quota seulement par jour pour l'ensemble de tous les détenus) s'ils ont « trop de travail ».

Traitement comme des prisonniers : les gardes traitent de fait les étrangers maintenus comme des prisonniers ou/et comme des délinquants : surveillance à tout moment (présence policière, caméras de surveillance de tous côtés), révision des effets personnels (cellule, vêtements, repas, cadeaux, lettres, etc...)

Abus et mauvais traitements : Les abus produits dans le Centre de Capuchinos de Malaga sont le cas le plus extrême de mauvais traitement et d'abus étendu et assez vaste dans les cels par la police »

Que selon un rapport du Parlement européen, le système d'accueil et de détention des étrangers est marqué par de graves carences :

« Sur les centres de détention

Système excessivement strict de détention de type carcéral (enfermement quasi permanent dans des cellules, limitation des promenades à l'air libre),

Constatation dans certains centres de conditions matérielles et d'hygiène déplorables conduisant à des conditions dégradantes de détention (Algesiras, Fuertaventura, Malaga: dégradation des bâtiments, absence d'équipement basique nécessaire aux détenus : draps, vêtements, kit hygiénique).

Constat de violences signalées par les détenus eux-mêmes, perpétrés par le personnel de sécurité dans certains centres, attitude irrespectueuse et méprisante du personnel des centres vis à vis des détenus, absence de sensibilisation à la situation spécifique des migrants,

Présence quasi-exclusive dans les centres de personnel de sécurité chargés de la surveillance des détenus,

Déficiences des services médicaux, ouvertement réticents à répondre aux besoins des personnes retenues,

Absence ou insuffisance d'accès des détenus à des informations sur leurs droits, à un soutien juridique, à des traducteurs. Manque d'ouverture des centres sur l'extérieur (présence très limitée des ONG compte tenu des difficultés pour obtenir des autorisations d'entrée dans les centres),

Caractère pathogène de la détention pour des migrants déjà affaiblis, qui arrivent souvent dans de mauvaises conditions physiques et psychologiques, du fait des conditions particulièrement éprouvantes de leur voyage.

Personnes vulnérables

Présence importante de personnes ayant été victimes d'abus et de traumatismes au cours de leur voyage vers l'Europe, insuffisance des dispositifs de prise en charge de ces personnes qui sont parfois en situation de grande vulnérabilité (des cas de femmes ayant été victimes de viols pendant leur passage par la Libye ont été signalés par les migrants),

Seuls les mineurs non accompagnés ne peuvent pas être détenus, les mineurs accompagnés de leurs parents peuvent être détenus si le procureur donne un avis positif sur cette détention, ce qui arrive en pratique. Les mineurs isolés sont hébergés dans des centres spéciaux. Les conditions dans certains de ces centres pour mineurs, notamment aux Canaries, ont été très critiquées dans le dernier rapport d'Human Rights Watch qui a dénoncé des cas d'abus sexuels et de violences physiques. En outre, certains mineurs isolés « suspectés d'être majeurs » peuvent être détenus dans les centres de détention, compte tenu du manque de fiabilité du test des os qui est pratiqué par les autorités en cas de doute sur l'âge des mineurs.

D'une façon générale, insuffisance de personnel capable de reconnaître les signes de vulnérabilité -seul du personnel de sécurité est présent: absence de travailleurs sociaux, de psychologues, de médecins formés à la reconnaissance de la vulnérabilité.

Qu'au vu de l'ensemble des éléments ci-dessus et compte tenu de la dégradation économique majeure dont souffre l'Espagne actuellement, il est fort à craindre que les parties requérantes ne soient soumises à des traitements inhumains et dégradants si elles sont renvoyées en Espagne ;

Violation du principe de précaution

Attendu que la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire viole le principe de bonne administration qu'est le principe de précaution ;

Attendu que la Belgique est informée des mauvais traitements dont sont victimes de nombreux candidats réfugiés en Espagne ; que la Belgique est informée de la dégradation importante de la situation économique en Espagne et des conséquences que celle-ci a sur des groupes fragiles tels que des candidats réfugiés ;

Qu'en décidant de renvoyer en Espagne les parties requérantes afin que leur demande soit traitée en Espagne, la Belgique viole le principe de précaution et ce d'autant plus dans un contexte où Mme T. (...) a introduit une demande de régularisation médicale en raison de son état de santé grave et que la demande n'a pas encore été traitée par les autorités belges;"

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- art. 3 van het EVRM,
- art. 3.2 Dublin-Verordening
- art. 9ter Vreemdelingenwet,
- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,
- de beginselen van behoorlijk bestuur en het principe van de billijke procesvoering,
- manifeste beoordelingsfout.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans voorgehouden schending van het beginsel van de billijke procesvoering.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, stelt de verwerende partij vast bij lezing van de toelichting van het middel dat verzoekers daarin inhoudelijke kritiek leveren, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de feitelijke en juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers houden voor dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden doordat geen rekening werd gehouden met de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Dienomtrent merkt de verwerende partij vooreerst op dat deze kritiek enkel betrekking heeft op de beslissing weigering verblijf die werd genomen ten aanzien van de persoon van verzoekster. In hoofde van verzoeker is er geen sprake van een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet. De door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd immers reeds onontvankelijk verklaard bij beslissing van 28.03.2012, zoals ook wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekers hun kritiek is ook niet ernstig.

Immers verklaarde verzoekster, hieromtrent geïnterpelleerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, op 02.12.2011 het volgende:

“Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?”

Geen problemen.”

Terecht motiveerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dan ook in de ten aanzien van verzoekster genomen, bestreden beslissing: “Betrokkene stelt met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij geen problemen heeft (DVZ vraag 26).” Terwijl de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter die door verzoekster werd ingediend, pas op 16.04.2012 werd ingediend (zie afgestempelde brief in administratief dossier). De verwerende partij merkt op dat, gelet op de tijd die nodig is voor de administratieve verwerking van de post en de behandeling van aanvragen, het niet aan de gemachtigde kan worden verweten dat een aanvraag die pas op 16.04.2012 werd ontvangen, nog niet was verwerkt op 17.04.2012 en derhalve nog niet werd vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de gemachtigde rekening diende te houden met deze aanvraag in zijn beslissing, en hieromtrent diende te motiveren. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet heeft immers opschortende werking.

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), ç(zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verzoeker toont niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een

aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035, RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).” (R.v.V. nr. 16.876 dd. 2.10.2008 en R.v.V. nr.25.910 dd. 10.04.2009)

Indien verzoekster werkelijk met medische problemen te kampen heeft, belet bovendien niets dat zij een aanvraag indient ter verlenging van de termijn van het bevel.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet steunt op het feit dat geen behandeling aanwezig is in Armenië, maar dat zij in het kader van onderhavige betwisting, specifiek met betrekking tot de met betrekking tot haar persoon genomen bestreden beslissing, niet aantoonde dat haar gezondheidsproblemen haar niet in staat stellen te reizen of dat geen behandeling beschikbaar is in Spanje.

Verzoekers voeren verder aan dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met art. 3.2 Dublin-Verordening, nu de gemachtigde niet verplicht was verzoekers over te dragen aan Spanje.

Dienomtrent dient er te worden benadrukt dat uit art. 3.2 van de EU-Verordening 343/2003 geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekers zelf te behandelen, doch dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben.

Immers komt het niet aan verzoekers toe om zelf te kiezen in welk land zij hun asielaanvraag behandeld wenst te zien. Art. 3.2 van de verordening bepaalt immers:

2. In afwijking van lid 1 elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis”.

Uit dit artikel kan geenszins de verplichting worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekers zelf te behandelen, doch dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft de verwerende partij uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid.

“Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003/EG moet worden opgemerkt dat deze bepaling in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat de individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel” (R.v.V. nr. 28.657 van 15.06.2009).

Terwijl ook moet worden opgemerkt dat de Spaanse autoriteiten inmiddels de overname van verzoekers hebben aanvaard, zodat de verwerende partij de verplichting heeft om de asielzoekers over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

Conform art. 19, lid 1 van de E.G. Verordening nr. 343/2003 dient, eens de aangezochte lidstaat instemt met de overname, de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend (i.c. België) de ‘asielzoeker in kennis te stellen van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling’. (onderlijning toegevoegd)

Verzoekers stellen nog dat er sprake zou zijn van een schending van art. 3 EVRM.

Verzoekers verwijzen daartoe naar de ‘problematiek’ in Spanje, waar de autoriteiten niet in staat zouden zijn asielzoekers op te vangen. Verzoekers voeren aan dat door de politie geweld wordt gepleegd ten aanzien van vreemdelingen en dat illegalen zonder meer worden opgesloten.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen overtuigen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft de op hem rustende verantwoordelijkheid om op nauwgezette wijze te onderzoeken of de bestreden beslissing een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM teweeg brengt op afdoende wijze nageleefd, zoals blijkt uit de concrete motieven van de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d. d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze

Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Spanje worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook telden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Spanje de minimumnormen inzake de asielercedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM

[...]

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene dat de enige reden om naar België te komen om hier precies asiel aan te vragen, de aanwezigheid van haar schoonzus is en dat er verder geen andere redenen zijn (DVZ, vraag 25). [...]

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, zouden rechtvaardigen verklaarde betrokkene dat haar schoonzus hier is en dat ze zich hier veilig voelt en dat ze niet inziet waarom ze naar Italië zou trekken (DVZ vraag 27).

Met betrekking tot deze aangehaalde reden dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, met name dat haar schoonzus in België is en ze zich hier veilig voelt (DVZ vraag 27) geen verband houdt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje zijn dan ook niet gerechtvaardigd.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers hun asielaanvraag.

Verzoekers laten na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in hun hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In hun verzoekschrift brengen verzoekers een algemeen betoog over een humanitaire crisis in Spanje, doch dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers niet aantonen dat zij bij hun terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zullen ondergaan.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekers zelf.

Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers het Schengen grondgebied zijn binnengekomen op basis van een Spaans visum, dat door hen werd aangevraagd. Verzoekers wilden dus zelf naar Spanje reizen! Ook slagen verzoekers er niet in een concrete aanwijzing te geven dat zij in Spanje slecht zullen worden behandeld, wanneer zij worden geconfronteerd met de vraag of zij zelf redenen hebben die een verzet tegen een overdracht zouden rechtvaardigen.

De vraag die aan verzoekers werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekers afdoende de kans hebben gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake te hunner beschikking hadden, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekers gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoeker verklaart zelf: “Geen problemen.”

Verzoekster verklaart dan weer: *“Mijn schoonzus is hier en wij voelen ons veilig. “De werkelijke en enige reden waarom verzoekers een voorkeur hebben voor België lijkt dan ook ingegeven te zijn door een geplande gezinshereniging, eerder dan voor een vrees voor een slechte behandeling in een andere lidstaat.*

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekers geen enkele aanwijzing naar voren brengen dat zij een overdracht vreesden.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

“Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat in casu Spanje, zouden rechtvaardigen verklaarde betrokkene dat haar schoonzus hier is en dat ze zich hier veilig voelt en dat ze niet inziet waarom ze naar Italië zou trekken (DVZ vraag 27).

Met betrekking tot deze aangehaalde reden dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, met name dat haar schoonzus in België is en ze zich hier veilig voelt (DVZ vraag 27) geen verband houdt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje zijn dan ook niet gerechtvaardigd”

Wanneer men hieromtrent geïnterpelleerd, geen concrete en op verzoekers zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Spanje zijn non-refoulement verplichting, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“Een dergelijke schending wegens het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst, kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

De Belgische autoriteiten kunnen maar een onderzoek voeren naar de risico 's van een schending van het non-refoulementbeginsel, voor zover de verzoekende partij daartoe concrete aanwijzingen verschaft, wat in casu helemaal niet het geval is.

Zo blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij en uit de stukken van het dossier duidelijk dat de Duitse autoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij hebben onderzocht maar afgewezen, dat de verzoekende partij tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld maar dat dit beroep eveneens werd afgewezen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten haar zouden repatriëren vooraleer is vastgesteld of zij bescherming behoeft.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rapporten en naar verklaringen van een mensenrechtenverdediger, maar zij geeft geen concrete elementen die eigen zijn aan haar persoonlijk geval. Door een loutere verwijzing naar rapporten en naar een verklaring, toont de verzoekende partij niet op voldoende concrete en aantoonbare wijze aan dat het door haar ingeroepen risico een individueel karakter heeft. Tijdens haar ‘Dublin-verhoor’ heeft de verzoekende partij enkel aangegeven een repatriëring naar Rusland te vrezen, maar heeft zij geen verdere verduidelijking van haar vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM gegeven, terwijl haar asielaanvraag wel door de Duitse autoriteiten is onderzocht.

De verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de schending van artikel 2 van het EVRM koppelde aan de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zodat nu de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen en de verzoekende partij geen afzonderlijke elementen aanbrengt in het kader van de door haar aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM ook de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM niet wordt aanvaard” (R.v.V. nr. 57.224 van 2 maart 2011)

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan

onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen, die op hun individuele situatie betrekking hebben.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift voor het eerst naar internationale verslagen, die hiaten in het Spaanse opvangsysteem zouden aantonen.

De verwerende partij ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekers niet op hun eisen situatie betrekken, afbreuk kunnen doen aan de te hun aanzien genomen beslissingen.

De verwerende partij merkt verder op dat deze rapporten niet eerder aan de gemachtigde werden overgemaakt, zodat niet aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan worden verweten dat hij niet omtrent deze rapporten heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij merkt op dat de internationale verslagen waarvan nu voor het eerst sprake enerzijds gedateerd zijn (verzoekers halen onder meer een verslag aan dat dateert van 2002!) en anderzijds geen betrekking hebben op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders.

Verzoekers uiten slechts hypothetische beschouwingen.

Met hun vage uiteenzetting maken verzoekers niet aannemelijk dat hun rechten in Spanje niet gerespecteerd zullen worden.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekers hun algemene beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Op basis van de door verzoekers in hun verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring vermelde beschouwingen kan geenszins een schending van art. 3 EVRM worden weerhouden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf aan verzoekers diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Daarbij werd rekening gehouden met alle elementen die verzoekers werkelijk en tijdig hadden aangekaart.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 9.4

van de Dublin II-Verordening, en naar het feit dat aan elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, nu naar aanleiding van hun asielaanvraag in België op 25 november 2011 blijkt dat zij op 4 augustus 2011 een visum type C verkregen van de Italiaanse autoriteiten in vertegenwoordiging van Spanje. Verder blijkt dan de Spaanse autoriteiten instemden met het verzoek tot overname van de verzoekende partijen en hun twee minderjarige kinderen. De verwerende partij wijst er ook op dat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de verzoekende partijen in Spanje minder waarborgen bij de behandeling van hun asielaanvragen zouden genieten dan in België, dat zij geen concrete elementen aanhalen die op een inbreuk op artikel 3 EVRM zouden kunnen wijzen bij een overdracht aan Spanje, dat zij buiten hun respectievelijke zus en schoonzus, die voor geen van beiden gezinslid is, geen familieleden hebben in België of Europa en dat er evenmin medische argumenten zijn aangevoerd die een behandeling van hun asielaanvragen in België opportuun maken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissingen moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissingen "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu onderzoek in van de aangevoerde schending van artikel 3.2 van de Dublin II-Verordening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 9.4 van de Dublin II-Verordening.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

(...)"

Artikel 9 van de Dublin II-Verordening luidt onder meer als volgt:

“(...)

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.

3. Wanneer de asielzoeker houder is van verscheidene geldige verblijfstitels of visa die door verschillende lidstaten zijn afgegeven, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek achtereenvolgens bij:

a) de lidstaat die de verblijfstitel met het langste verblijfsrecht heeft afgegeven of, indien de geldigheidsduur niet verschilt, de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt;

b) de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, indien het om gelijksoortige visa gaat;

c) wanneer de visa van verschillende aard zijn, de lidstaat die het visum met de langste geldigheidsduur heeft afgegeven of, indien de visa dezelfde geldigheidsduur hebben, de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt.

4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk.

(...)”

Artikel 9.4 van de Dublin II-Verordening bepaalt uitdrukkelijk dat wanneer een vreemdeling houder is van een visum dat minder dan zes maanden is verlopen en dat hem daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied van een staat gebonden door de Dublin II-Verordening, de lidstaat die dit visum heeft afgeleverd verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van deze vreemdeling, zolang deze het grondgebied van de staten die gebonden zijn door voormelde verordening niet verlaten heeft.

Het staat niet ter discussie dat de Spaanse autoriteiten aan de verzoekende partijen visa van het type C hebben toegekend op 4 augustus 2011. Uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen het grondgebied van de lidstaten gebonden door de Dublin II-Verordening verlaten hebben. Aangezien zij op 25 november 2011 asiel hebben aangevraagd in België en, conform artikel 4.1 van de Dublin II-Verordening, de procedure waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag aanvangt zodra deze aanvraag voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend, kon de verwerende partij oordelen dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvragen van de verzoekende partijen. Op 25 november 2011 was er immers nog geen periode van 6 maanden verlopen vanaf de afgifte van de visa, namelijk op 4 augustus 2011. Ten overvloede moet er trouwens op gewezen worden dat artikel 5.2 van dezelfde verordening nog explicieter stipuleert: “Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

Uit het administratief dossier blijkt dat België op 6 december 2011 een overnameverzoek voor de verzoekende partijen en hun twee minderjarige kinderen overmaakte aan de Italiaanse en Spaanse autoriteiten op basis van artikel 9.4 van de Dublin II-Verordening. Deze staten weigerden respectievelijk op 10 januari 2012 en 1 februari 2012 de overname, maar op 7 maart 2012 stemde Spanje uitdrukkelijk in, nadat zij erop werd gewezen dat de visa aan de verzoekende partijen werden afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten in vertegenwoordiging van Spanje. Aldus is Spanje akkoord met de overname.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift de verwerende partij verwijten niet alle door hen aangevoerde elementen in aanmerking te hebben genomen, waarbij bedoeld wordt de aanvragen om

machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, door de eerste verzoekende partij ingediend op 7 februari 2012 en door de tweede verzoekende partij ingediend op 7 april 2012, merkt de Raad het volgende op:

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening houdt met de door de verzoekende partijen ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing stelt zij immers het volgende:

“Betrokkene stelt met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij diabetes- ,en hartpatiënt is (DVZ, vraag 26). Op 07.02.2012 diende betrokkene per aangetekend schrijven een aanvraag tot machtiging van verblijf In op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, zijn echtgenote T.E. (...) en zijn twee minderjarige kinderen K.A. (...) (...) en K.A. (...) (...). het bevoegde Bureau binnen de DVZ verklaarde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op 28.03.2012 onontvankelijk. De beslissing stelt dat op basis van de geldende regelgeving vervat in art. 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) dat de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, Derhalve , stelt de beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke Integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de eerste verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan waarom geen beslissing mocht genomen worden naar aanleiding van deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vóór het nemen de eerste bestreden beslissing, zoals zij zelf voorhouden in hun verzoekschrift.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de tweede verzoekende partij bij haar verhoor op 2 december 2011, dat zich in het administratief dossier bevindt, geen medische problemen aangaf om aan te tonen dat België de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van haar asielaanvraag zou moeten zijn en wordt eveneens verwezen naar het feit dat de eerste verzoekende partij op 7 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend voor zichzelf, haar echtgenote en hun twee kinderen. De tweede bestreden beslissing motiveert onder meer als volgt:

“Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene dat de enige reden om naar België te komen om hier precies asiel aan te vragen, de aanwezigheid van haar schoonzus is en dat er verder geen andere redenen zijn (DVZ, vraag 25). Met betrekking tot deze verklaringen dat ze enkel en alleen specifiek In België asiel wil aanvragen omdat haar schoonzus hier zou verblijven, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen louter en alleen omdat haar schoonzus in België zou verblijven. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, zouden rechtvaardigen verklaarde betrokkene dat haar schoonzus hier is en dat ze zich hier veilig voelt en dat ze niet inziet waarom ze naar Italia zou trekken (DVZ, vraag 27). Met betrekking tot deze aangehaalde reden dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, met name dat haar schoonzus in België is en ze zich hier veilig voelt (DVZ, vraag 27) geen verband houdt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje zijn dan ook niet gerechtvaardigd.

Betrokkene stelt met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij geen problemen heeft (DVZ, vraag 26). Op 07.02.2012 diende betrokkene echtgenoot per aangetekend schrijven een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, voor betrokkene en de twee minderjarige kinderen K.A. (...) (...) en K.A. (...) (...). Het bevoegde Bureau binnen de DVZ verklaarde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op 28.03.2012 onontvankelijk. De beslissing stelt dat op basis van de geldende regelgeving vervat in art. 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 {BS 06.02.2012} dat de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar- geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve stelt de beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene echtgenoot lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene echtgenoot gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dat betrokkene of één van haar gezinsleden niet in Staat zou zijn om te reizen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.”

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat zij op 7 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor de tweede verzoekende partij, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van de verzoekende partijen deze aanvraag op 7 april 2012 per fax aan de verwerende partij heeft overgemaakt, terwijl artikel 9ter, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de aanvragen op grond van deze bepaling dienen te gebeuren bij aangetekende brief, zodat met de fax van de verzoekende partijen geen rekening kan gehouden worden.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekende partijen de aanvraag op 13 april 2012 per aangetekende zending aan de verwerende partij hebben overgemaakt, die deze op 16 april 2012 heeft ontvangen, zo blijkt uit de poststempels op de envelop. De Raad wijst er op dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft. In casu is het, rekening houdend met de verschillende diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken, niet kennelijk onredelijk dat met de aanvraag ingediend op 13 april 2012 en ontvangen op 16 april 2012 geen rekening werd gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing op 17 april 2007, omdat de tweede verzoekende partij bij het verhoor naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag op 2 december 2011 zelf verklaarde geen medische problemen te kennen en uit de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet blijkt dat gevolgtrekkingen dienden te gebeuren in het kader van haar asielaanvraag. Uit het medisch attest toegevoegd aan de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt evenmin dat haar medische problematiek plots is tot stand gekomen of niet ter kennis kon worden gebracht ter gelegenheid van het verhoor naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag. In het kader van huidig beroep wordt in het verzoekschrift echter uiteengezet dat de medische problemen van die aard zijn dat er een risico bestaat dat een overdracht naar Spanje prima facie zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. De verzoekende partijen zijn echter zelf nalatig geweest: zo de tweede verzoekende partij medische problemen heeft, zijn deze niet onmiddellijk kenbaar gemaakt aan de verwerende partij op het ogenblik van het ontstaan ervan. Aldus kunnen de verzoekende partijen de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de medische problematiek van de tweede verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Ook antwoorden de bestreden beslissingen op de door de verzoekende partijen in hun verhoor van 2 december 2011 aangehaalde relatie tot hun zus/schoonzus als reden voor het indienen van hun asielaanvragen. Het feit dat de eerste verzoekende partij verklaart dat de hoofdreden om precies in België asiel aan te vragen de aanwezigheid van haar zus is en dat de tweede verzoekende partij dit eveneens verklaart en daarbovenop stelt dat er geen andere reden is om naar België te komen, volstaat niet om van België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag te maken. Evenmin tonen verzoekers in het kader van huidige procedure aan hun ziekte dermate levensbedreigend is dat zij een risico lopen blootgesteld te worden aan handelingen die ingaan tegen artikel 3 EVRM gelet op de hoge drempel in de Europese rechtspraak die het Europees Hof van de Rechten van de Mens citeert (jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96; N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855).

De verzoekende partijen, die van mening zijn dat België de asielaanvragen dient te behandelen, betwisten in beginsel niet dat de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 9.4 van de Dublin II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling. Zij stellen evenwel dat de Belgische autoriteiten alsnog de verantwoordelijkheid voor de behandeling van hun asielaanvragen op zich konden nemen. Zij weerleggen niet dat de wettelijke bepalingen van artikel 3.2 van de Dublin II-verordening, die zij citeren, geen verplichtingen scheppen in hoofde van een lidstaat, in casu België, om een asielaanvraag te behandelen zelfs al zou een andere lidstaat op grond van de criteria van deze verordening als verantwoordelijke lidstaat worden aangeduid, doch enkel een mogelijkheid beduiden. België is aldus niet verplicht de asielaanvragen van de verzoekende partijen te behandelen.

Verder voeren de verzoekende partijen de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de billijke procedure, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de Dublin II-Verordening, noch van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en van de billijke procedure, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verder voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partijen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partijen het bestaan aantonen van andere bijzondere kenmerken die hen persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partijen en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partijen betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partijen, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partijen pas voor het eerst in hun verzoekschrift voorhouden dat er in Spanje problemen zouden bestaan in het kader van artikel 3 EVRM, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissingen op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partijen aangevoerde problematiek, zodat hun betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Uit de gehoorverslagen van 2 december 2011 blijkt dat de eerste verzoekende partij geen problemen heeft met de omstandigheden en de opvang in Spanje en dat de tweede verzoekende partij verklaarde: *“mijn schoonzus is hier en hier voelen we ons veilig”* en *“mijn schoonzus is hier. We hadden geen andere reden om naar hier te komen.”* Nergens is er sprake van een eventuele slechte opvang en/of behandeling door Spanje. Integendeel, de verzoekende partijen kwamen enkel naar België omdat hun zus/schoonzus hier verblijft en om geen enkele andere reden en hebben een visum aangevraagd voor Spanje.

“Waar de verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van het EHRM die zou stellen dat het Hof “a, à plusieurs reprises, -souligné --que l'article 3 CESDH impose aux Etats contractant de ne pas expulser

une personne vers un pays lorsqu' il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'elle y courra un risque réel d'être soumise à un traitement contraire à l'article 3 de la CESDH ; qu'à ce titre, la Cour a considéré qu'eu égard au caractère absolu du droit garanti, l'article 3 peut être étendu à des situations où le danger émane de personnes ou de groupes de personnes qui ne relèvent pas de la fonction publique qui ont des conséquences pour la santé de l'intéressé", wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen stellen : *"Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM."*

De bestreden beslissingen zijn kennelijk redelijk nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen nooit enige klacht hebben geuit omtrent de te verwachten behandeling door de Spaanse autoriteiten voor het indienen van het verzoekschrift, zodat de verwerende partij niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Wel integendeel, in hun verhoren verklaarden zij geen problemen te hebben en uit het administratief dossier blijkt dat zij een visum voor Spanje hebben aangevraagd.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar rapporten en hieruit citeren om aan te tonen dat zij in Spanje gevaar lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, merkt de Raad het volgende op:

Uit geen van de aangehaalde rapporten blijkt dat deze handelen over personen die terugkeren in het kader van de Dublin II-Verordening.

Het rapport *"Détection d'étrangers: les premiers contrecoups de la directive retour"* van de *"Ligue des droits de l'homme"* van 2008 en de *"Conclusions et recommandations du comité contre la torture, sur le rapport de l'Espagne"* van het *"Haut Commissariat des Nations Unies aux droits de l'homme"* van 2002 hebben geen recent karakter en kunnen aldus niet in rekening worden gebracht. De delen van het rapport *"Stop racism, not people. Racial profiling and immigration control in Spain"* van Amnesty International waaruit de verzoekende partijen citeren, handelen over illegale immigranten, terwijl de verzoekende partijen visa hadden verkregen en asielaanvragen hadden ingediend, zodat de geciteerde passages geen betrekking hebben op hen. Niets laat vermoeden dat verzoekers in Spanje behandeld zullen worden als zijnde illegale immigranten. Ook het citaat uit het document *"Haut Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme, Le Comité pour l'élimination de la discrimination raciale : audition d'ONG sur la situation en Norvège, en Espagne, en Serbie et en Irlande"* handelt over illegale immigranten en is om die reden in casu niet relevant. Verder citeren de verzoekende partijen uit het document *"Procédés d'expulsion et centres d'internement et retention en Espagne"*. Zij tonen echter niet aan dat zij behoren tot een categorie van personen die terechtkomen in de in het document beschreven centra. Bovendien draagt het document de titel *"Procédés d'expulsion et centres d'internement et retention en Espagne"*, terwijl de bestreden beslissingen geenszins tot gevolg hebben dat de verzoekende partijen Spanje zullen worden uitgezet, maar integendeel beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betreffen, die een overdracht van de behandeling van de asielaanvragen aan Spanje tot gevolg zullen hebben. Nergens uit de tekst blijkt dat vreemdelingen sowieso in een dergelijk centrum terechtkomen. Ook citeren de verzoekende partijen uit het deel met als titel *"Les droits fondamentaux sont violés dans les centres d'internement"*, terwijl eerder in het document wordt beschreven voor wie de *"centres d'internement"* bedoeld zijn, namelijk:

*"-aux étrangers originaires de pays qui ne font pas partie de l'Union Européenne
-s'ils se trouvent irrégulièrement sur le territoire espagnol
-et qu'on ait dicté une résolution d'expulsion de l'Etat ou qu'on ait entamé une procédure de retour ou dévolution."*

De verzoekende partijen zullen zich geenszins "onregelmatig" op het Spaanse grondgebied bevinden en er is in hunnen hoofde geen maatregel tot uitzetting van welke aard dan ook genomen. Evenmin is er een procedure te dien einde lopende. Waar de verzoekende partijen citeren uit het document *"Conditions des ressortissants de pays tiers retenus dans des centres (camps de détention, centres ouverts, ainsi que des zones de transit), avec une attention particulière portée aux services et moyens"*

en faveurs des personnes aux besoins spécifiques au sein des 25 Etats membres de l'Union Européenne" van het Europees parlement, waarvan vooreerst kan opgemerkt worden dat het dateert van 2007 en om die reden als verouderd kan worden beschouwd, kunnen gelijkaardige conclusies worden getrokken. De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij terecht zullen komen in de "centres de détention". Bovendien wordt in dit document gesteld:

"(...)

3.Descriptif des systèmes d'accueil et de détention:

3-1 - Les centres de détentions fermés:

Les CIE (Centro internamiento extranjeros) sont destinés aux étrangers en situation irrégulière et faisant l'objet d'une procédure d'expulsion. Sous le contrôle de la «Commissaria General de Extranjeria y Documentacion », ils sont gérés par la Police Nationale Espagnole. La durée maximale de détention est limitée à 40 jours, mais en pratique, les étrangers peuvent être arrêtés dès leur sortie du centre et cumuler ainsi plusieurs périodes de détention de 40 jours.

3-2 — Les centres ouverts: il existe différents types de centres ouverts

- Les CETI (Centro d'Estancia Temporal de Inmigrantes), situés dans les enclaves de Ceuta et Melilla, localisés à la frontière, ils accueillent les migrants arrivant en situation d'irrégularité et sont gérés par le Ministère des Affaires Sociales du Travail, ils sont ouverts, mais les migrants ne peuvent en pratique s'éloigner de ces centres.
 - Les centres ouverts pour demandeurs d'asile et demandeurs d'asile, destinés à l'accueil et l'hébergement des demandeurs d'asile sont gérés par le Ministère des Affaires Sociales ou des ONG espagnoles sous contrat. Certains centres gérés par des ONG, sont destinés à l'accueil de certains groupes de personnes vulnérables: femmes enceintes, mères mineures, demandeurs d'asile souffrant de problèmes psychologique et psychiatrique.
 - Les centres pour mineurs étrangers isolés sont gérés par l'administration régionale, les «Communautés Autonomes» (responsables des mineurs isolés nationaux ou étrangers) ou par des associations spécialisées.
- (...)"

De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat zij tot een van de categorieën personen behoren die in open of gesloten centra terecht komen.

Ook blijkt uit geen gegeven dat de verzoekende partijen zich in een bijzonder kwetsbare positie bevinden. De eerste verzoekende partij is weliswaar diabetespatiënt, maar laat na aan te tonen dat in Spanje de nodige zorgen ontbreken. Het volstaat evenmin te verwijzen naar een economische crisis om het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat uit de motivering van beide bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de situatie in Spanje in aanmerking heeft genomen nu zij hierin het volgende stelt:

"Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Spanje worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Spanje de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar

zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.”

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van deze bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN